

Justin en Astrid

Alles leek wazig en ik had het gevoel alsof ik in mist rondliep. Mijn hoofd knalde zowat uit elkaar en ik had een vieze smaak in mijn mond. Teveel alcohol gedronken waarschijnlijk. Duizenden speldenknopjes prikten achter mijn ogen en ik kromp in elkaar van de pijn. Ik zakte door mijn knieën en bleef verdwaasd zitten. Wat was er in godsnaam gebeurd?

Voorzichtig opende ik mijn ogen, maar sloot ze meteen weer, toen een golf misselijkheid me met een enorme snelheid overspoelde. O god, nee, laat me alsjeblieft niet alles onderkotsen, smeekte ik in gedachten. In de paar tellen dat mijn ogen geopend waren, was er niets van een omgeving waarin ik me bevond, doorgedrongen, dus ik had geen idee waar ik was. Langzaam kwamen onsamenhangende beelden van gisteren in mijn hoofd en ik had spijt dat ik zoveel gedronken had. De gedachte aan alcohol maakte me aan het kokhalzen en ik moest enorm mijn best doen om niet mijn hele maaginhoud op de grond te gooien.

Met wie was ik hier eigenlijk en waar was ik geweest? Vragen waarop ik geen antwoord had en die mijn hoofdpijn bovendien alleen maar verergerden. Het was beter om te achterhalen waar ik me op dit moment bevond en of ik hier de enige aanwezige was. Ik voelde me onveilig, bekeken en bovenal onwetend.

Een ijzerachtige en indringende geur drong ongevraagd mijn neus binnen en dit keer kon ik niets doen om te voorkomen dat ik hevig begon te braken.

Uitgeput zakte ik naderhand achterover tegen de koele wand achter me. Ik wreef met de rug van mijn hand over mijn mond. Bah, een smerige smaak bleef achter en ik zou een moord doen voor een slokje water. De penetrante geur bleef echter in mijn neusgaten zitten en op de plek waar mijn hand mijn gezicht had aangeraakt, zat nu een kleverige substantie.

Mijn hartslag versnelde toen het tot me doordrong dat die geur en het spul op mijn gezicht van bloed afkomstig moest zijn. Trillend bewoog ik mijn hand opnieuw naar mijn gezicht en ik veegde met mijn wijsvinger over mijn wang. Mijn mobiel, waar was mijn mobiel, dacht ik in hevige paniek. Als ik die had, kon ik de zaklampfunctie aanzetten en misschien ontdekte ik dan waar ik me bevond en of het goedje aan mijn vinger werkelijk van bloed afkomstig was. Alles in me schreeuwde dat er iets verschrikkelijks aan de hand was en dat ik in een vreselijke situatie terechtgekomen was.

Het bleef zwart voor mijn ogen en op de tast ging ik op zoek naar mijn telefoon. Ik voelde gehaast in mijn broek- en jaszak, maar vond niets. Hoewel de moed me in de schoenen zonk, gaf ik niet op. Ik wist zeker dat mijn mobiel hier in de buurt moest zijn. Ik ging nooit op stap zonder. Met mijn vingers verkende ik de grond die grof en koud aanvoelde. Zat ik op een geasfalteerde weg?

Een glimlach brak door op mijn gezicht, toen mijn vingers iets hards voelden. Zou ik zoveel geluk hebben? Ik greep het voorwerp voorzichtig vast en trok het naar me toe. Het was onmiskenbaar een telefoon. Mijn wijsvinger swipete beverig over het beeldscherm en ik kon wel janken toen een bekende foto oplichtte. Vlug schakelde ik de zaklamp in en hield mijn mobiel een stukje van me af, de omgeving verkennend.

'Ahhh,' een schreeuw ontsnapte uit mijn mond en ik van schrik liet ik de telefoon uit mijn hand vallen die kletterend op de grond terechtkwam. Ik kneep mijn ogen dicht om ze vervolgens langzaam weer te openen. Het was vast een hallucinatie, sprak ik mezelf moed in. Het was niet echt. Wat ik dacht gezien te hebben, kon niet waar zijn. Het was gewoon te gruwelijk. Zoiets heftigs had ik nog nooit gezien. De lamp was nog aan en wierp macabere schaduwen op de muur. Een groteske vorm

tekende zich voor me af en ik deinsde geschrokken naar achteren. Aangezien ik al met mijn rug tegen de muur zat, kon ik niet nog verder uitwijken. Hoe ik ook mijn best deed de aanblik buiten te sluiten, het lukte me niet.

Een grote plas donkerrood, bijna zwart, bloed kwam tot mijn schoen en de neus absorbeerde de luguber uitziende vloeistof.

Dat was echter niet het ergste. De persoon die voor me op de grond lag, boezemde me pas echt angst in. Ik had geen idee of het een man of vrouw was, want ik zag alleen de contouren van een lichaam. Het lag met het gezicht naar de grond gekeerd, zodat ik niet kon zien wie deze persoon was. Ik wist niet eens of hij of zij überhaupt nog in leven was. Zou ik dit niet moeten controleren, schoot het door mijn hoofd. Misschien kon ik EHBO verlenen en zou de onbekende zo in leven kunnen blijven. Ik kon me echter niet bewegen en zat als versteend tegen de muur die opeens bijzonder troostend aanvoelde. Behalve het lichaam was er niemand in de buurt. Het was te donker om een precieze locatie te bepalen en bovendien gaf mijn telefoon te weinig licht. Ik had het vermoeden dat ik in een verlaten steegje was beland, ergens ver weg van de bewoonde wereld.

Dapper ademde ik diep in en verplaatste me langzaam in de richting van het lichaam. Leek het zo of was het van plek veranderd? Nee, dat was onmogelijk. De stress maakte me vast gek. De ader in mijn nek zwol op en ik voelde het bloed als een razende in mijn hals gonzen. Mijn hand zweefde gespannen boven het lichaam en even aarzelde ik. Toen legde ik mijn wijs- en middelvinger trillend in de hals van de onbekende en wachtte tot ik een hartslag voelde. Het lichaam was ijskoud. Er was geen hartslag. De onbekende leefde dus niet meer. Op een vreemde manier opgelucht ademde ik hard uit. Een nerveuze lachkriebel zocht z'n weg naar buiten. Ik sloeg een hand voor mijn mond om deze lach tegen te houden. Dat leek me niet echt gepast gezien de ongelukkige situatie. Aan de andere kant was er toch niemand in de omgeving te bekennen, dus wat maakte het eigenlijk uit? De radertjes in mijn hoofd draaiden overuren, terwijl ik de afgelopen tijd probeerde terug te halen. De duisternis om me heen was dezelfde als die in mijn hoofd. Niets, behalve misschien de aanwezigheid van teveel alcohol in mijn lichaam die me zo miserabel deed voelen. In de verte hoorde ik het geluid van sirenes. Ik spitste mijn oren om te luisteren of ze dichterbij kwamen. Als dat het geval was, moest ik hier zo snel mogelijk vandaan. Ik had geen enkel alibi en kon me ook niets herinneren. Ze zouden me vast meenemen op verdenking van doodslag of erger nog van moord. Het geluid verplaatste zich en de sirenes klonken steeds dichterbij. Ze waren vast en zeker in aantocht. Paniek welde opnieuw in me op. Ik moest hier weg. Waarheen? Ik wist niet eens waar ik was, laat staan hoe ik ooit veilig thuis kon komen. Verschillende scenario's speelden zich als een film in mijn hoofd af en streden om de eerste plaats. Ik kon mezelf of het lijk verstoppertje. Wat te doen? Mijn vingerafdrukken zouden sowieso gevonden worden op het lichaam, dus het zag er niet goed uit voor mij. Ik moest snel een beslissing nemen, want de sirenes klonken nu wel heel dichtbij. Omdat ik niet wist waar ik het lichaam naartoe moest verplaatsen, besloot ik er vandoor te gaan.

Zo goed en kwaad als ik kon, strompelde ik in de duisternis rond, op zoek naar een uitweg. Mijn mobiel hield ik stevig in mijn hand vast en de zaklampfunctie had ik uitgeschakeld. Niemand mocht me zien. Terwijl ik me moeizaam vooruit sleepte, werd het opnieuw zwart voor mijn ogen en ik moest me tegen de muur laten vallen om op adem te komen. Ik kneep mijn ogen dicht om het draaiende gevoel en de toenemende misselijkheid te stoppen.

Toen ik mijn ogen opende, leek er iets veranderd. Deze plek kwam me nu opeens bekend voor. De duisternis trok op en ik kon eindelijk vormen onderscheiden. Behalve herkenning van de locatie drong ook een ander beeld zich aan me op. Ik wist wie de onbekende dode was die ik zojuist als

vuilnis had achtergelaten. Eigen schuld. Hij had het verdiend, de klootzak. Hij dacht mij te kunnen chanteren. Nou, dan kwam hij van een koude kermis thuis. Niemand hield mij, Justin, onder de duim. Nu niet, nooit. Shit, de politie was op weg hiernaartoe. Ik hoorde hoe de sirenes steeds dichterbij kwamen. Godverdomme, Pamela. Ik wist zeker dat zij dat op haar geweten had. Die trut bemoeide zich te veel met mijn zaken. Met haar zou ik later afrekenen. Eerst moest ik mezelf hier ongezien vandaan zien te krijgen. Hoezo had ik de mobiel van Astrid in mijn hand? Ik begreep het niet. Het was al een paar dagen geleden dat ik haar gezien of gesproken had. Ik voelde in de binnenzak van mijn jas en haalde mijn telefoon tevoorschijn. Het was 04:44 uur. Wat een tijdstip. Ik raakte verder en verder verwijderd van het geluid van de sirenes. Intussen kwam ik dichterbij de buurt van de straat waarin ik woonde. Van opwinding begon mijn hart sneller te slaan en een triomfantelijke lach verscheen op mijn gezicht. Ik zou ermee weggelopen.

'Hey, man,' een hese stem haalde me uit mijn overpeinzingen. Ik keek op en staarde nietszeggend in de ogen van Jeroen, een vage kennis die ik van het uitgaansleven kende.

'Hoe is het nou?' brabbelde hij verder, duidelijk aangeschoten. 'Jij was ver weg gisteravond zeg. Jezus, onbegrijpelijk dat je na zoveel flessen wijn nog overeind kon blijven.' Hij sloeg me kameraadschappelijk op mijn schouder. Onbewust zette ik een paar stappen naar achteren om afstand te creëren. Ik hield er niet van wanneer mensen me ongevraagd aanraakten.

'Volgens mij heb ook jij te diep in het glaasje gekeken,' snauwde ik. 'Ik ruik die kegel vanaf hier, bah.' Om mijn woorden kracht bij te zetten, wapperde ik met mijn hand voor mijn gezicht. Ik moest die loser zien kwijt te raken, zo snel mogelijk. Hij vertraagde me op mijn weg.

'Ach, wat is te diep? Ik weet nog precies wat ik doe, hoor, in tegenstelling tot jou blijkbaar.' knipoogde hij dubbelzinnig. Ik lachte en liep dan snel verder zonder hem nog een blik waardig te keuren.

'Ik spreek je nog wel, Justin,' hoorde ik hem me naroeven. Ik reageerde niet. Mijn voeten klonken hol in de stille nacht. Ik had haast, er waren nog wat losse eindjes die de wereld uit geholpen moesten worden. Het eerste wat ik zou doen zodra ik thuis was, was Pamela bellen om te checken wat zij precies wist. Ik wilde niet het risico lopen gehoord te worden door toevallige passanten. Het zou tegen me gebruikt kunnen worden. Die loser Jeroen had de hoop inmiddels opgegeven en was de andere kant op gegaan. Mooi zo. De rest van de route volbracht ik in stilte en vijf minuten later opende ik de voordeur van mijn appartement. Het was niet veel, maar het was van mij. Mijn styling-skills waren niet denderend. Er stonden een paar hoognodige meubels in mijn appartement, zoals een bank, kast, tafel en een paar stoelen. Uiteraard een televisie en een gemakkelijke fauteuil. Ik hield niet van tierlantijntjes en snuisterijen, dus je vond bij mij geen schilderijen, vazen met bloemen of planten op de vensterbank. Mijn inrichting was sober en functioneel.

Ik hing mijn jas aan de kapstok, legde de huissleutel in het sleutelkistje en plofte neer in mijn makkelijke stoel. Met mijn mobiel in de ene hand en een biertje in de andere ontspande ik eindelijk een beetje. Ik zocht het nummer van Pamela en drukte op het groene hoorntje. Het duurde even voordat een stem in mijn oor klonk.

'Ja?' Geen naam of vriendelijke begroeting. Het was natuurlijk ook nog erg vroeg. Een normaal mens zou de telefoon niet eens opgenomen hebben. Het was duidelijk dat Pamela het telefoontje verwacht had.

'Ja, met mij. Wat heb jij me nou geflikt, heks? Ik heb je probleem opgelost en nu bedonder je mij, what the fuck!'

'Waar heb jij het over?' Haar stem klonk opeens beverig, zenuwachtig. Zie je wel, zij was het dus

toch. 'Ik heb niks gedaan. Je praat wartaal, man. Hou op met die bedreigingen en bel me niet. Ga gewoon slapen.' De verbinding werd verbroken, voordat ik ook maar iets terug kon zeggen. De ontspannen houding van eerder was snel verdwenen. Ik wreef achter in mijn nek om de spanning enigszins te verlichten. Mijn spieren waren als staalkabels, hard en dik. Die trut zou voor problemen kunnen zorgen. Ze wist waar ik gisteravond was en had me betrappt. Misschien zou ze één en één bij elkaar optellen en het mysterie ontrafelen. Ik moest haar het zwijgen opleggen, voordat ze me kon verraden. Ik gooide mijn mobiel aan de kant, liep naar de slaapkamer en liet me uitgeput op bed vallen. Opnieuw probeerde ik de spanning van me te laten afglijden. Rustig worden, sprak ik mezelf vermanend toe. Als ik mezelf niet in de hand hield, kon het wel eens verkeerd met me aflopen. Dat zou niet gebeuren, niet nu ik zo goed op weg was. Ze zou er spijt van krijgen om te proberen mij te dwarsbomen. Voordat ik kans had om mijn gedachten te verzetten, trok de duisternis met zijn grijpgrage klauwen aan mijn bewustzijn en even later was ik in een diepe slaap verzonken.

Het irritant aanhoudende scherpe geluid haalde me uit mijn slaap. Waar was ik? Verbaasd constateerde ik dat ik in mijn bed lag. Ik wist heel zeker dat dit niet de plek was waar ik me het laatst had bevonden. Dit was allesbehalve grappig en toch kon ik een nerveuze lach niet tegenhouden. Zweetdruppeltjes verschenen op mijn voorhoofd en ik veegde ze snel weg met de rug van mijn hand. Ik had opnieuw het gevoel alsof ik in mist ronddwaalde. Hoe was ik thuisgekomen en wat was er in de afgelopen uren gebeurd? Mijn maag knorde en herinnerde me er luidruchtig aan dat het veel te lang geleden was dat er iets fatsoenlijks in terechtgekomen was. Door de knagende honger die al mijn aandacht opslokte, was ik het geluid vergeten dat me net gewekt had. Het klonk nu weer, nog irriteranter dan daarvoor. Ik richtte mijn aandacht op het geluid en besepte dat het mijn mobiel was. Wie belde me nu weer? Geïrriteerd zocht ik met mijn hand bewegend over het nachtkastje naar mijn telefoon. Terwijl ik mijn mobiel vastpakte, hees ik mezelf overeind en liep naar de kleine, rommelige keuken om iets eetbaars te zoeken. Ik hield het niet langer vol zonder voedsel. Hoe meer ik over eten nadacht, hoe harder mijn maag knorde.

'Ja!' snauwde ik. 'Wat is er?'

Aan de andere kant hoorde ik flink gesnotter. Er was duidelijk iemand erg van streek.

'Nou, misschien helpt het als je stopt met huilen. Ik kan je niet verstaan, zo.' Dat was niet erg aardig van me, maar ik verloor mijn geduld.

'Sorry, ik heb zo'n spijt van alles.'

'Ik heb geen idee waarover je het hebt, maar goed, fijn dat je je hart gelucht hebt. Ik spreek je later.'

Ik klikte snel het gesprek weg, omdat ik het niet kon opbrengen nog langer 'vriendelijk' te blijven.

Wat een aansteller, pff.

Ik stak mijn telefoon in mijn broekzak en vond na wat rommelen een candybar in de kast. Het water liep me in de mond, toen ik de wikkel er afscheurde en de reep gretig naar binnen werkte. Ik smakte hardop, maar het kon me niet schelen. Mijn honger werd eindelijk gestild, al was het slechts voor even.

De mist in mijn verwarde brein trok op en beelden van gisteren keerden langzaam terug. Ik zag mezelf zitten in een achteraf steegje, alleen en in paniek. Toen het beeld van het levenloze lichaam zich aan me opdrong, was mijn honger abrupt verdwenen en kwam misselijkheid ervoor in de plaats. Opeens wist ik het weer. Er was iemand dood en ik had geen flauw idee hoe en of ik daarbij betrokken was. Het telefoontje van net maakte me nog meer in de war. Waar had ze spijt van en wat had dat met mij te maken? Opnieuw dwaalden mijn gedachten af naar de dag ervoor. Ik had afgesproken met een oud-klasgenoot om samen een drankje te doen en bij te praten. De hele dag

was ik gespannen geweest en het had er alle schijn naar dat ik teveel had gedronken en de avond daarom een waas leek. Ik kon me ons gesprek dan ook niet meer herinneren. Misschien was het wel reuze gezellig geweest en hadden we zoveel te bespreken gehad dat de tijd veel te snel voorbij gegaan was en de alcohol te rijkelijk had gevloeid. Of het was een regelrechte ramp geweest en ik had mezelf een stuk in de kraag gezopen om de avond door te komen. Beide opties waren mogelijk. Ik haalde mijn telefoon uit mijn broek en scannend scrolde ik door de inhoud van mijn WhatsApp-gesprekken en fotogalerij. Behalve de berichtjes waarin we afspraken waar en hoe laat we elkaar zouden ontmoeten en enkele, gezellig uitziende foto's van ons tweeën, ontdekte ik verder niets opvallends. Geen aanwijzingen dus waar ik iets aan kon hebben. Mijn laatste optie was een bezoekje aan het eetcafé om daar rondvraag te doen. Er was vast een barkeeper, ober of andere medewerker die zich iets kon herinneren. Daar werd ik wellicht een stuk wijzer dan hier thuis te blijven prakkiseren. Ik schoot er niets mee op, behalve dat er een zeurende hoofdpijn kwam opzetten die zich comfortabel net iets boven mijn ogen nestelde om vervolgens voorlopig niet meer weg te gaan en alleen nog maar leek te verergeren.

Poeh, ik nam eerst een paracetamol in. Die hoofdpijn maakte me razend. Nadat ik de twee tabletten met flink wat water had weggespoeld, besloot ik om nog even te gaan zitten totdat de ergste pijn was gezakt. Op deze manier was het niet verantwoord om ook maar ergens naartoe te gaan. Ik ontspande langzaam en voelde hoe ik wederom weggleed in een prettige vergetelheid.

Huh? Verbaasd keek ik op mijn mobiel. Was er al zoveel tijd voorbij gegaan? Ik had geen seconde te verliezen. Mijn grootste probleem moest vandaag nog worden opgelost.

Te snel kwam ik overeind uit de stoel en even werd ik licht in mijn hoofd. Wankelend greep ik de rugleuning vast om houvast te vinden. Het duizelige gevoel zakte en vastberaden trok ik mijn jas van de kapstok om daarna met een harde klap de voordeur achter me dicht te trekken.

Mijn vlugge voetstappen klonken fel en ritmisch, terwijl ik me zo snel mogelijk verplaatste naar de enige persoon die me nog in de weg stond. Met mijn wijsvinger drukte ik hard en lang op de bel, toen ik het huis had bereikt. Een schel geluid klonk en hield net zolang aan, totdat ik de persoon waarnaar ik op zoek was, zag naderen. Ze had een geïrriteerde blik op haar gezicht die echter onmiddellijk plaatsmaakte voor een angstige, toen ze zag wie er voor haar deur stond.

'Ik heb geen tijd.' Riep ze door het glas van het kleine raampje in de deur.

'Doe open, Pamela. Ik ga niet weg, voordat je me binnen hebt gelaten. Geloof me, ik heb engelengeduld.' Ik duwde mijn gezicht tegen het glas en keek haar ijskoud aan. Ik meende wat ik zei.

'Ga weg, alsjeblieft. Ik weet niet waarom je hier bent. Echt niet.' Haar stem klonk smekend, bijna wanhopig, met een trilling die verried dat ze meer wist dan ze wilde toegeven. Ik trapte er niet in. Die hoer was ontzettend goed in zielig doen. Misschien was ik daar eerder wel gevoelig voor geweest, maar door de situatie waarin zij en ik verkeerden, had ik nu geen compassie met haar. Ik had mijn gevoel uitgeschakeld en was overgegaan op de overlevingsstand. Deze tijden vroegen om keiharde acties, niet om medeleven of medelijden.

'Pamela, schatje, doe alsjeblieft open. Ik wil alleen even met je praten. Dat is alles.' Mijn stem klonk nu mierzoet. Haar houding verzachtte en ik zag dat ze aarzelde. Nog even doorgaan, dan had ik haar zover. Ik voelde het.

'Laat me hier niet in de kou staan. Vooruit. Ik ben binnen tien minuten weer weg en dan ben je van me af, ik beloof het. Heus, het duurt echt niet lang.' Ze zwichtte voor mijn gladde praatjes. De dommerik. Die trut zou niet weten wat haar overkwam. Ik reikte met mijn hand naar mijn rug, waar de zware hamer achter mijn broekband koud en zwaar aanvoelde tegen mijn naakte huid.

Het geluid van de sleutel die in het slot werd omgedraaid, klonk als muziek in mijn oren.

‘Oké, heel kort, want ik heb weinig tijd.’ Pamela liet me binnen en stapte meteen bij me vandaan om een gepaste afstand tussen ons te bewaren. Het zou geen verschil maken. Ik liet haar nog even in de waan dat ze veilig was. Haar vertrouwen winnen was voor nu het belangrijkste.

‘Wat wil je Justin?’ Haar stem klonk gejaagd, haar bewegingen zenuwachtig.

‘Gewoon een gesprekje, meer niet. Heb je een goede nacht gedraaid?’

Haar ogen vernauwden zich tot spleetjes en ze zei met samengeperste lippen:

‘Gaat je helemaal niets aan.’

‘Goed, goed, rustig maar. Ik wilde je niet van streek maken.’

De afdruk van de hamer in mijn vel spoorde me aan om haast te maken. Het was nu of nooit.

‘Nou? Wat was er zo belangrijk dat je helemaal naar hier bent gekomen?’

‘Wat je gisteren gezien hebt, is niet wat het lijkt, Pam. Je weet niet wat er aan de hand is. Maar dat geeft niet. Het maakt toch niets meer uit. Althans voor jou niet, bedoel ik.’

De vragende blik in haar ogen was het sein waar ik op gewacht had. Ik greep het stuk gereedschap vast, dat achter in mijn broek bijna een gat in mijn rug brandde, gretig om zo meteen gebruikt te gaan worden. Woorden waren vanaf nu overbodig en ik hief de hamer hoog boven mijn hoofd. Voordat Pamela besepte wat er ging gebeuren, liet ik de hamer met een enorme kracht op haar hoofd terechtkomen. Een hard gekraak van een brekende schedel drong diep in mijn oren door en spetters bloed vlogen in het rond. Mijn god, wat een bruut geweld. Het gaf nog veel meer rommel dan ik dacht. Boven alles gaf het me een ontzettende kick en de adrenaline stroomde razendsnel door mijn lijf en liet overal prettige tintelingen achter. De sensatie was overweldigend. Het leven vloeide net zo snel uit Pamela’s lichaam als de adrenaline door mijn lijf. Niet veel later was het voorbij en staarden lege, grote ogen me aan. Met mijn rechterhand sloot ik haar ogen en met de andere stopte ik de bebloede hamer terug achter mijn broekrand. Mijn jas had een capuchon en ik trok deze zo ver mogelijk over mijn hoofd om vragende blikken van eventuele voorbijgangers te voorkomen. Ik was nooit van plan geweest om een fatsoenlijk gesprek met haar aan te gaan. Dit was de enige manier om alles op te lossen. Heel vervelend dat het niet anders kon. Voor haar dan. Het lichaam liet ik liggen en ik maakte enkele knoopjes van haar zwarte kanten bloesje open. De politie zou denken dat het om een boze hoerenloper ging die door het lint was gegaan en haar in zijn razernij met een stomp voorwerp het hoofd had ingeslagen. Prostituee zijn bleek een levensgevaarlijk beroep. Tja, risico van het vak.

Iets lichter dan toen ik arriveerde bij Pamela vertrok ik huiswaarts. Mijn voetstappen klonken zelfs zachter en lichter. De enige persoon die me had kunnen verlinken, lag nu dood in het halletje van haar miezerige verblijf op de koude grond.

Het eerste wat ik deed toen ik weer thuis was, was mijn handschoenen uittrekken, een ijskoud biertje uit de koelkast pakken en dit in één teug achterover gooien.

Ik besloot mezelf daarna pas goed in de spiegel van mijn badkamer te bekijken om te zien hoe erg de schade van het door mij aangerichte bloedbad was. Mijn kleding zag er redelijk schoon uit, maar ik had bewust gekozen voor donkere kledingstukken waarop vlekken nauwelijks zichtbaar zouden zijn. Mijn broek voelde hard aan op de plekken waar opgedroogd bloed zat. Ik kleepte mezelf uit, liet het stapeltje was gewoon liggen en stapte onder de douche waar de hete straal water alle sporen van de moord op Pamela van me afspoelde. Het water in de douchebak kleurde eerst licht- en daarna donkerrood en toen ik uiteindelijk de kraan dichtdraaide, keek ik gehypnotiseerd toe hoe de laatste bewijzen in het afvoerputje verdwenen. Verkwikt en tegelijkertijd rozig van de warmte liet ik me op

mijn bed vallen en toen mijn warme, naakte lichaam het koele laken raakte viel ik in een diepe, droomloze slaap.

De hoofdpijn was gezakt en ik voelde me stukken beter. Toch knaagde er iets aan mijn onderbewustzijn, al kon ik niet thuisbrengen wat het me wilde vertellen.

Gehaast vertrok ik naar eetcafé *Grand Paris* om daar navraag te doen, nadat ik me snel had aangekleed en klaargemaakt. Er moest toch iemand zijn die meer wist over wat er gisteravond gebeurd was. In de etalageruiten die ik onderweg passeerde, controleerde ik regelmatig hoe ik eruit zag, want ik had te snel mijn make-up aangebracht. Omdat ik steeds het gevoel had dat iemand me achtervolgde, keek ik af en toe onopvallend over mijn schouder. Er was niemand te zien, niets opvallends tenminste. Ik passeerde winkelend publiek bestaande uit een groepje kletsende dames, moeders en dochters en andere mensen die waarschijnlijk niets beters te doen hadden. Toen ik aankwam bij *Grand Paris* zag ik dat het café nog gesloten was. Met mijn ring tikte ik hard op het glas in de hoop dat er medewerkers bezig waren met de schoonmaak of voorbereidingen troffen voor de opening. Het was natuurlijk nog te vroeg om te dineren. Een zucht van verlichting verliet mijn gespannen lichaam, toen ik een jongedame dichterbij zag komen. Ze keek verveeld en zag er een beetje gepikeerd uit. Ik had haar duidelijk gestoord tijdens het uitvoeren van haar taken. Ze kwam op mij over als iemand die duidelijk niet genoot van haar werk. Nee, waarschijnlijk was het een studente, die wat extra geld bijverdiende door schoon te maken in een eetcafé om haar wilde studentenleven te kunnen bekostigen. Ze maakte de deur open en keek me daarbij intussen vragend aan. De verraste blik die in haar ogen verscheen, zei me dat ze me herkende. Met grote ogen keek ze me openlijk nieuwsgierig aan. Een geheimzinnig lachje speelde om haar lippen en maakte me plotseling ongewoon nerveus.

‘Hoi,’ Echt origineel was ze niet. ‘We zijn vandaag niet open. Een tafeltje reserveren kan gewoon online. Als je me nu wilt excuseren, ik heb werk te doen.’ Ze wilde de deur alweer dichtdoen. Ik stak mijn voet ertussen.

‘Goedemiddag. Ik wilde eigenlijk alleen even informeren of je me gisteravond hier met iemand hebt gezien?’

‘Ik was er niet, maar ik heb je hier wel vaker gezien, ja.’ Weer dat lachje, dit keer ronduit cynisch. Haar wenkbrauwen waren spottend omhooggetrokken. ‘Ik kan je dus helaas niet helpen, maar als je even wacht, haal ik iemand die hier wel was gisteravond. Klein momentje.’ Voordat ik naar binnen kon stappen, had ze de deur al dichtgedaan en ik moest snel worden, wilde ik niet dat mijn voet tussen de deur beklemd zou raken.

Dit ging helemaal niet goed. Ik vroeg me af wat ik hier in godsnaam deed. Wat wilde ik precies bereiken? Iemand anders kon me mijn geheugen niet teruggeven. Het gebeurde me regelmatig dat ik stukken van mijn dagen kwijtraakte. Dat had niets te maken met het drinken van teveel alcohol. Het maakte me onzeker en angstig ook. Ik bedacht me geen moment en draaide me om, voordat die meid zo meteen terug zou komen met de andere werknemer. Ik wilde niet eens meer weten wat er gisteravond gebeurd was. Het zou toch niets oplossen. De blik in haar ogen en de lach op haar gezicht hadden me onzeker gemaakt. Ze had naar me gekeken, alsof ik een of andere freak was, een gedrocht.

Zonder achterom te kijken, haastte ik me bij het café vandaan, terug naar huis en negeerde de stem van het meisje die me nariep: ‘Hé, hallo, waar ga je naartoe?’

Iedere stap dichterbij huis nam het angstige gevoel in alle hevigheid toe. Het was alsof ik naar mijn eigen executie ging. Ik schudde verward mijn hoofd en probeerde hiermee tegelijkertijd de bange

gedachtes uit mijn hoofd te krijgen. Toen ik de deur achter me dichttrok, leunde ik er doodmoe met mijn lichaam tegenaan. Ik sloot mijn ogen en trachtte de chaos in mijn hoofd tot rust te brengen. Hoe harder ik probeerde alle raadsels van de afgelopen dag op te lossen, hoe ingewikkelder de situatie leek te worden. Waarom lukte het me niet om te achterhalen wat er gebeurd was en waarom was ik als een bang kind weggerend bij *Grand Paris*?

'Argh,' een gefrustreerde kreet verliet mijn mond. Met gebogen schouders liep ik naar de woonkamer en plofte op de bank waar ik mijn hoofd op het kussen liet rusten. Ik wilde alleen maar dat de onrust stopte. Zo moe.

Goedeghumeurd werd ik uitgerust wakker. Een zoete, bloemige geur hing om me heen. Ik voelde me wonderbaarlijk goed. Het probleem met die trut was verholpen, de bewijzen opgeruimd en er was niets meer wat me verder in de weg kon staan. Ik stond op en liep naar de badkamer om deodorant op te spuiten en zo de vrouwelijke geur om me heen te verdrijven. Verdomme, wanneer was Astrid hier geweest? De laatste keer had ik haar duidelijk gemaakt dat ze haar rotzooi moest opruimen. Doosjes oogschaduw, blusher en een paar lippenstiften slingerden overal in het rond. Op slag was mijn goede humeur omgeslagen in een bloedchagrijnige bui. Die onaangekondigde bezoeken van Astrid moesten afgelopen zijn. Ik wilde controle over alles en iedereen, dus ook over Astrids onverwachte komen en gaan. Hier moest een oplossing voor worden bedacht, want dit was geen doen. Als ze er was, gebeurden er rare dingen en stuurde ik haar zonder pardon weg. Ik wist dat ze het goed met me voorhad, maar ze maakte me zwak. Dat kon ik niet laten gebeuren. Ik moest haar loslaten, hoe zwaar me dat ook viel. Het kon niet anders. Er was geen goede manier waarop we samen konden zijn. We waren dan misschien wel jaren bij elkaar en hoewel de meeste tijd goed geweest was, waren we nu op een punt beland dat onze wegen moesten scheiden. Het was niet alleen voor mij, maar zeker ook voor Astrid, beter. Het was niet eerlijk van mij om haar nog langer aan het lijntje te houden. Ik staarde verdrietig naar mijn spiegelbeeld. Holle ogen keken terug. Een traan welde op en biggelde langzaam over mijn wang. Ik deed geen enkele poging de traan weg te vegen, maar keek gebiologeerd toe hoe deze uit elkaar spatte toen deze de rand van de wasbak raakte. Ik had nu voor haar bepaald dat het voorbij was en gaf haar geen kans. Al wist ik dat het beter was, toch voelde het zwaar.

De rest van de dag kreeg ik dan ook niks meer gedaan. Ik zat wezenloos voor me uit te staren en zapte met de afstandsbediening van het ene naar het andere kanaal, waar niets interessants op te zien was. Om het mistroostige gevoel weg te drukken, dronk ik het ene na het andere biertje, net zolang tot mijn gevoel uitgeschakeld was. De mensen op televisie dansten voor mijn ogen en ik kon mijn blik niet gefocust houden op wat er op de buis te zien was.

'Waarom Justin?' In één klap nuchter veerde ik overeind uit mijn fauteuil en keek met grote ogen naar het beeldscherm. Dit kon niet waar zijn. Ik knipperde, wreef met mijn hand verwoed door beide ogen en keek nog eens. Toen lachte ik hardop. Zie je wel, er was niets bijzonders te zien. Astrid was niet op televisie. Ik kon beter geen bier meer drinken. Het tastte duidelijk mijn verstand aan. Ik leunde comfortabel achterover in mijn stoel en het geluid van de televisie drong nauwelijks nog tot me door en was slechts als achtergrondgeluid hoorbaar. Mijn gedachten dwaalden af.

'Au, papa, niet doen.' Kleine Justin kromp in elkaar en had zijn handen beschermend opgeheven om de gesp van zijn vaders riem tevergeefs te ontwijken. Wanneer mijn vader gedronken had, ontplofte hij om niets en moesten ik en mijn moeder het ontgelden. Ik wist niet beter of ik werd geslagen, uitgescholden en vernederd. Mijn moeder deed niets om het buitensporige geweld te stoppen en liet het gewoon gebeuren. Om met de verschrikkelijke werkelijkheid te kunnen omgaan, had ik me

teruggetrokken in mijn eigen wereldje. Al gauw was Astrid bij me gekomen om me gezelschap te houden en alle ellende iets draaglijker te maken. Ik wist niet beter of ze bestond echt. Mijn moeder vond het allemaal best, als zij me maar geen gezelschap hoefde te houden. Zij dronk net zoveel als mijn vader en lag de meeste tijd buiten westen op bed. Ik had al vroeg geleerd om niemand te vertrouwen en al mijn problemen zelf op te lossen. Hoe ouder ik werd, hoe meer ik besepte dat mijn werkelijkheid verschilde van die van anderen. Astrid was al die jaren bij me gebleven, al kwam ze de laatste jaren iets minder vaak. De tijd had me hard gemaakt en niets leek me nog te kunnen raken. In bepaalde perioden, voornamelijk wanneer mijn gemoed droevig was, had Astrid me vaker bezocht. Tijdens een van haar laatste bezoeken had ze een stiekem afspraakje gemaakt met een van mijn oud-klasgenoten; Colin. Al die jaren was Astrid heimelijk verliefd op hem en toen de mogelijkheid zich voordeed, had ze toegeslagen en hem een appje gestuurd. Ik was woedend toen ik ontdekte wat Astrid gedaan had, maar had met mijn hand over mijn hart gestreken en haar de kans gegeven haar droom werkelijkheid te laten worden. Ik had me koest gehouden en niets tegen haar gezegd. Gisteravond was het moment aangebroken. Astrid was opgetogen en vol verwachting naar eetcafé *Grand Paris* vertrokken voor haar afspraak met Colin. Ze had flink uitgepakt en zag er aantrekkelijk uit. Voor haar doen, bedoel ik. Het was moeilijk geweest om me afzijdig te houden, zo niet onmogelijk. De ontmoeting en confrontatie met Colin waren allesbehalve positief verlopen en ik besloot het roer over te nemen om Astrid de verdere vernedering te besparen. Dit had ze niet verdiend. Helaas had ze door de spanning en vele beledigingen te veel wijn gedronken en was ze nauwelijks aanspreekbaar. Een zinnig gesprek voeren had geen zin en ik had de rendez-vous razendsnel afgewikkeld. Die klootzak zou niet weggelaten met zijn asociaal en kinderachtig gedrag en zou boeten voor zijn neerbuigende houding tegenover Astrid. Bovendien wist hij nu van mijn 'dubbelleven' en dat mocht nooit openbaar worden gemaakt. Dit moest ten koste van alles worden voorkomen. Toen hij, redelijk dronken, het café had verlaten, was ik hem dan ook gevolgd. Op een gepaste afstand uiteraard. Hij mocht absoluut niet zien dat ik hem volgde. Uitgerekend die avond was Pamela onder de brug in het tippelsteegje aan het werk en had de dronken Colin toenadering gezocht. Pamela was mijn 'vaste' hoer. Niemand, en al helemaal die miezige Colin niet, mocht haar bezitten. Pamela had me echter gezien en keek verrast en verschrikt op, toen ik hem langzaam als een roofdier naderde met een grote baksteen in mijn hand. Ik keek haar dwingend aan en schudde mijn hoofd in een poging haar duidelijk te maken dat ze haar mond moest houden. Angst weerspiegelde in haar blik toen ze bijna onzichtbaar naar me knikte. Ik liet de steen met een enorme kracht op Colins hoofd landen. Bloed spatte uit de gapende wond op zijn hoofd op mijn broek en jas. Hij had niet geweten wat hem was overkomen en maakte geen schijn van kans. Pamela zakte huilend op de grond, haar hand voor haar mond. Haar schouders schokten op en neer. Ze kromp in elkaar toen ik haar aanraakte.

'Hé schatje, niemand mag zomaar aan jou zitten. Ik beschermde je, dat weet je toch?'

Er kwam geen reactie, alleen een zacht gesnik.

'Kom, het is te koud om op de grond te zitten. Hier heb je een briefje van honderd euro. Ga naar huis en mondje dicht over wat je net gezien hebt. Begrepen?' Ik probeerde tot haar door te dringen, maar vroeg me af of ik daarin geslaagd was.

Grote, bange ogen keken me verwilderd aan en ze knikte. Haar stem liet haar waarschijnlijk in de steek, want ze had al die tijd niets gezegd. Het had me eerlijk gezegd verbaasd hoe vijandig ze had gereageerd toen ik haar belde. Echt, ik was niet van plan geweest haar uit de weg te ruimen, niet mijn favoriete hoertje, maar haar reactie was de spreekwoordelijke druppel gebleken. Haar openlijke vijandigheid reet oude wonden open en het gif sijpelde dieper en dieper mijn hart in. De

ongelofelijke rush die ik had gevoeld, toen het lichaam van Colin voor mijn ogen in elkaar zakte, werkte verslavend. De kwaadaardigheid van mijn vader bleek erfelijk. Het luik was opengegaan en ik was niet meer te stoppen. Ook Astrid was kansloos nu pure haat door mijn aderen stroomde. Al die jaren was ik doodsbang geweest voor de invloed die mijn afgrijselijke jeugd op mijn latere leven zou kunnen hebben. Ik was Astrid ontzettend dankbaar voor haar zachtheid en haar onvoorwaardelijke trouw. Nu was het tijd om de harde realiteit onder ogen te zien en mezelf te accepteren zoals ik altijd diep van binnen was geweest: een monster, een freak. Precies zoals die meid van het café vanmiddag me aangekeken had. Andere herinneringen uit mijn kindertijd kwamen keihard en ongevraagd mijn hoofd binnen en lieten een spoor van geweld en rauwe pijn achter. De blauwe zwaailichten en loeiende sirenes die voor mijn ouderlijk huis stopten en de politieagenten die mijn vader geboeid meenamen, terwijl hij van top tot teen onder het bloed zat en jammerde als een baby dat hij zijn dode vrouw moest achterlaten. Mijn gevoelens van haat, frustratie en verdriet hadden me lamgeslagen en ik had het hele voorval zover naar de achtergrond verdrongen, dat het bijna uit mijn systeem verdwenen was. Pas nu ik eindelijk mijn ware aard durfde te omarmen, sloeg het besef in als een bom. Het was niet mijn vader geweest die het slagersmes in mijn moeders uitgezakte lijf had gestoken, maar ikzelf. Ik, Justin, had mijn moeder met vierenzestig messteken om het leven gebracht en ik had er geen seconde spijt van. Ik had niet langer kunnen verdragen hoe zij laf had toegekeken en toegestaan wat mijn vader me allemaal had aangedaan. Hoe erg mijn vader ons ook mishandeld, behandeld en vernederd had, dit excessief geweld was zelfs voor hem teveel. Hij had niet eens geprotesteerd toen hem doodslag werd opgelegd, hij veroordeeld werd tot een levenslange gevangenisstraf en voor altijd uit mijn leven verdween. Ik kwam in de pleegzorg terecht en wisselde bijna net zo snel van gezin als sommigen van een schone onderbroek. Niemand was in staat mij te handhaven. Ik was als een losgeslagen projectiel. De enige constante in mijn leven was Astrid en haar had ik nu ook niet langer nodig.

Wat een stortvloed aan herinneringen was er voorbij gekomen. Het had me compleet gevloerd. Leeg en verdoofd verplaatste ik me naar de slaapkamer. Ik had het gevoel alsof ik dagen zou kunnen slapen. Het was intussen al half twaalf 's avonds en in de afgelopen uren had ik niets meer gegeten, alleen een paar biertjes gedronken. De honger bleef verrassend genoeg achterwege. Ik wilde niets liever dan vergeten, dus ging ik op bed liggen en sloot mijn ogen om de duisternis te verwelkomen.

De mist was weer terug. Ik moest mezelf ontzettend goed concentreren om überhaupt iets te kunnen zien. Ik begreep niet waarom ik telkens in die irritante mist terechtkwam. Ik was niet eens in de buitenlucht, dus hoe kon het hier mistig zijn? Het voelde alsof iets door de mist heen probeerde te breken. Hoe hard ik ook mijn best deed, het bleef wazig en kriebelde als een vervelend pluisje aan mijn verstand. Ik stond op en liep met een droge mond en bonkend hoofd naar de badkamer om een glas water te drinken. Mijn adem stakte in mijn keel, toen ik het bundeltje vieze, met bloed besmeurde kleding op de vloer zag liggen. Donkerrode vingerafdrukken zaten overal op de wasbak en spiegel. Make-up doosjes en lippenstiften lagen stuk en afgebroken verspreid over de grond. Mijn glitterjurk was in tweeën gescheurd en hing als een kapotte herinnering aan de deurklink. Een snik welde op in mijn keel, toen de verschrikkelijke waarheid tot me doordrong. Al kon ik de afgelopen gebeurtenissen niet achterhalen, ik wist instinctief wat er gebeurd was en wie daarvoor verantwoordelijk was. Het verklaarde alles: de mist, de wetenschap dat er van alles buiten mijn weten om had plaatsgevonden, het angstige voorgevoel dat de meest vreselijke dingen waren gebeurd, alles. Het greep me bij de strot en liet me niet meer los, als een pitbull die zich vastbeet in zijn prooi. Justin, al die tijd had hij als een dolle maniak huisgehouden en had de meest gruwelijke

daden begaan. Hij was ervan overtuigd dat ik de waarheid nooit zou achterhalen, maar hij had het mis. Hij had me zwak ingeschat. Zwakker dan ik echt was. Ik zou het bewijzen. De laatste daad zou door mij begaan worden en zou alles goed maken. Al wist ik dat dit het laatste was wat ik ooit zou doen, toch wilde ik het doorzetten. Justin mocht niet met zijn misdaden weggelopen. Hij moest boeten voor al het slechts wat hij gedaan had. Het was alsof eindelijk de schellen van mijn ogen waren gevallen en ik hem kon zien voor wat hij werkelijk was; pure kwaadaardigheid. Hij was rotter dan rot, in- en in slecht. Hoe was het mogelijk dat ik hem al die jaren ongestraft zijn gang had laten gaan? Waarom wist ik nu pas de afschuwelijke waarheid?

Stop met jezelf die vragen te stellen, sprak ik mezelf streng toe. Het was tijd om in actie te komen en wel nu meteen.

Daadkracht stroomde door mijn lichaam en maakte me moediger dan ooit tevoren. Ik moest snel handelen, want anders zou ik nooit durven doen wat ik van plan was. Het was letterlijk nu of nooit. Doelgericht liep ik naar de keuken, waar ik het grootste mes dat ik kon vinden uit het messenblok trok. Mijn hand trilde, niet alleen door de zwaarte van het mes, maar vooral door de angst die me overviel. Ik drukte het gevoel weg en liep aarzelend richting badkamer. Hier zou het eindigen. Ik wilde hem diep in de ogen kijken, als ik mijn dapperste daad ooit beging.

Het cliché, dat je leven aan je voorbij flitst als je doodgaat, klopte, wist ik nu mijn leven snel zou ophouden te bestaan. Ik zag mezelf als het kleine meisje dat voor de eerste keer in Justins huis kwam. Ik zag hoe hij als kereltje kansloos was tegen al het geweld in huis, hoe hij zwaar gebukt ging onder zijn vaders tirannie en hoe hij langzaam veranderde in het monster dat hij later zou blijken te zijn. Ik zag ook de mooie, tedere momenten en koesterde ze in mijn hart. Het laatste wat ik zag, was Justins gezicht in de spiegel toen ik het grote slagersmes diep in mijn hart stak. Ik keek ademloos toe hoe met iedere druppel bloed een beetje haat uit zijn sterke lichaam verdween, totdat het monster dat hij was voor me in elkaar zakte.

‘Bedankt, Astrid’, murmelde hij met zijn laatste krachten. ‘Je bent altijd mijn betere helft geweest. Het is goed.’

Hij sloot zijn ogen voorgoed, terwijl in de verte gillende sirenes snel dichterbij kwamen. De politieagent die de deur van Justins appartement forceerde, trof na een kort doorzoeken van de flat in de badkamer het bloedbad aan en las verbijsterd de in bloed geschreven woorden op de spiegel: “Eerst samen apart, nu voor altijd samen één - Justin en Astrid.”